

и тихата плодородна есен. Настъпиха първите студове. Най-напред започна да пада слана, после взе да прехвърква сняг, а една сутрин, като станаха и погледнаха навън, двамата приятели ахнаха, всичко беше се облянало. Вълкът прехапа устните си и поклати тъжно глава:

— Люта зима ще имаме, — рече той и се загледа въ безкрайната бляла постелка.

— Не се страхувай, — изправи се пред него зайчето, — сега щеш нещеш ще станеш вегетарианец. Аз ще те науча какъ се бляят младите дървчета.

Навалът още сняг, навалът толкова много, че затрупа входа на жилището им. Но зайчето не се тревожеше от това. Дървета имаше току пред дупката, само да посегнѣ, и ще си обля цѣла стиска корички. Но вълкът не беше радостен. Нѣколко дни поредъ той излиза, и винаги се връщаше грохналъ от умора, съ хлътнали хълбоци и съ помътнѣли очи.

— Какво? — гледаше го присмѣхулно Зайко. — Пакъ ли нищо не намѣри?

— Страшенъ студъ! — казваше вълкът съ очаяние. — Всичко живо се е изпокрило. Слизяхъ и въ едно село, но ме погнаха и насмалко щѣхъ да оставя кожата си тамъ.

— Сега вече ще почнешъ да ядешъ кори! — подскачаше радостно зайчето. — Искашъ ли да ти обля малко?

Вълкът го гледаше, преглъщаше и въ очите му притъмняваше.

— Не, не искамъ, — отвърщаше той следъ малко и извиваше глава на страна, за да не го гледа. А Дългоушко скачаше, навираше се въ муцуната му и го дразнѣше:

— Ще ти обля малко кори, за да видишъ колко сж вкусни!

Една сутрин вълкът излѣзе сърдитъ, отмалѣлъ. Върна се чакъ привечеръ още по-сърдитъ и още по-отмалѣлъ. Зайчето се помъчи да се пошегува, да го закачи, но той изрѣмжа, сви се въ единъ жгълъ и притвори очи. Но не заспа. Мжчеше го една мисълъ. И колкото повече гладътъ го гризѣше, толкова тази мисълъ се връзваше по-дълбоко и по-дълбоко въ главата на горския звѣръ. И когато се разсъмна, и видѣ угоеното зайче, свито до него, вълкът не изтрая, посегна съ лапата си и го притисна.

— Какво ти е? — ококори се Зайко.

— Искамъ да те изямъ! — каза просто и решително вълкътъ. Зайчето разбра, че това не е шега.

— Щомъ като си решилъ, изяжъ ме, — отвърна разтреперано зайчето. — Само едно ще те помоля.

— Казвай! — отвърна нетърпеливо вълкътъ.

— Искамъ за последенъ пътъ да излѣза отъ дупката и да се простя съ слънцето.

— Нѣма ли да избѣгашъ?

— Нѣма.

— Честна дума?

— Честна дума.

— Добре. Излѣзъ.